

như không nhìn thấy.

Xe dịp phóng nhanh trên con đường ngoằn ngoèo, đầy ổ gà. Mảnh trắng lười liềm nhỏ dẫu ra khỏi rặng núi cao ngất. Tuy mặc áo ấm, YK vẫn run. Run vì lạnh, hay run vì sợ, tự hấn, hấn cũng không biết.

Gã đàn ông lái xe nói oang oang :

— Dao này ban đêm có nhiều sương muối, chúng tôi ở đây đã lâu mà vẫn bị xỏ mũi, hắt hơi. Các ông nên kéo áo che cổ, kéo bị cảm hàn thì phiền phức lắm.

Xe dịp chạy sát vách núi. Trước mặt, YK thấy một căn nhà sàn lẻ loi.

Tài xế đậu lại. Mọi người xuống xe. YK được dẫn đến nhà sàn. Hai người mặc đồ đen nghiêm chào. Trong nhà, hai ngọn đèn lớn vừa được thắp sáng.

Trừ YK và 326 ở lại, cả bọn lặng lẽ rút xuống. Rimbô ân cần dặn :

— Tôi đến gặp họ ngay bây giờ. Phiên ông ở đây chờ. Phòng bên có nước tắm đầy đủ. Ở góc nhà có tủ lạnh chạy dầu hơi, đựng trái cây và đủ thứ rượu. Xin mời ông tự tiện.

YK hỏi :

— Ông đã ở đây rồi ư?

Rimbô cười :

— Chẳng giấu gì ông, chính tôi đã chở tủ lạnh và đồ tiếp tế vào đây hàng tuần. Biết ông thích

uống sâm-banh Mum, tôi đã mang trước vào khu cho ông. Ông bằng lòng chứ? À, ông cần gì chúng tôi cũng có hết. Tôi đã có những người đàn bà thật đẹp và thật khéo tay để tiêm thuốc cho ông. Và dĩ nhiên là sẵn sàng làm ông thỏa mãn.

YK khoát tay :

— Không, tôi đến đây để bàn việc quan trọng. Việc trước, vui sau.

Rimbô cười to thêm :

— Tôi tin rằng ngoài miệng ông nói như thế, nhưng trong lòng ông lại nghĩ khác. Nghĩ đến bà nhà chẳng hạn.

— Ông đừng cợt nhả. Tôi không thích lối đùa quá trớn.

— Thưa ông, tôi không hề quá trớn, ông đừng làm. Nếu ông phản đối, tôi xin đưa cho ông coi ngay nhiều bức ảnh của bà nhà. Những bức ảnh độc đáo mà người ta có thể trả hàng chục triệu một cái.

YK quắc mắt :

— Trời ơi, ông định «sống ta» tôi nữa ư?

Rimbô cười nhạt :

— Không, tôi đâu dám thế. Đó là tôi đề phòng mà thôi. Đề phòng trường hợp ông muốn hại tôi.

— Tôi không bao giờ có ý phản ông.

— Vậy thì thôi. Tôi sẽ cắt cước an bom ảnh thật kỹ.

— Ông có thể cho coi một vài tấm được không?

— Bây giờ thì không sao. Khi nào chúng mình ký tên vào bản mật ước ông muốn gì tôi cũng chiều ngay.

Rimbô xuống vườn YK thở dài, gieo mình xuống bộ ván gỗ. Đầu hấn rối beng. Hấn không lạ gì nếp sống trác táng của vợ, song điều hấn không ngờ là cơ quan gián điệp lại thu được những hình ảnh buồn nôn này vào phim nhựa. Hấn không còn hy vọng kỳ kèo bới một thêm hai mà phải nhận mọi điều kiện.

326 an ủi :

— Thưa ông, phiền muộn làm gì cho mệt. Ông để con tặng hầu một nhát dao.

YK gắt :

— Hừ, mày tưởng giết hấn dễ lắm sao ?

— Xin ông yên tâm. Con phông dao rất tốt.

— Mày cứ đi cho tao rảnh mắt. Tao không dè mày lại ngu xuẩn đến thế.

326 nhìn thinh thinh. Hấn dinh ninh an ủi chủ nhân ngơ đầu lại bị hất búi một cách tàn nhẫn.

Chân trời phía đông hừng sáng. Chim chóc rủ nhau thức giấc rừng sâu vang dội những tiếng kêu lạ lùng. 326 đánh diêm châm thuốc lá. YK lại gắt :

— Mày không biết là tao ghét bọn đầy tớ hút thuốc ư ?

326 ném diêm thuốc qua cửa sổ xuống vườn. Hồi ở Sài Gòn, hấn thương bị chủ nhân mắng, nhưng chưa khi nào chủ nhân dùng những tiếng

thờ bạo Hừ, hấn xả thân để bảo vệ chủ nhân mà bị coi là đầy tớ ! Hấn nắm chặt bàn tay, mắt long sông sọc.

Đường như đoán được tâm trạng của tên vệ sĩ YK bèn đổi giọng :

— Mày giận tao hả ? Không, tao không ghét mày đâu. Sở dĩ tao cáu bẳn, vì đang suy nghĩ qua nhiều chuyện.

326 đổi ra vui vẻ :

— Thưa ông, con đâu dám giận ông.

YK hỏi :

— Mày khát không ? Tao khát quá. Xem trong tủ lạnh có cái gì uống, bưng ra đây.

326 syút reo lên một tiếng khi cánh cửa tủ lạnh được mở rộng. Bên trong chật ních nho, táo và rượu tây. Hấn lấy ra một chai sâm banh lạnh và 2 cái ly pha lê. YK ra lệnh :

— Mày khui ra để tao uống mừng với mày. Chuyển này, tao sẽ thăng chức cho mày. Tao sẽ cho mày chỉ huy đội vệ sĩ đặc biệt.

326 cười híp mắt. Rượu sâm banh vàng vàng sủi bọt trong ly. YK nâng lên :

— Nào, mày uống với tao một ly. Tao mừng mày vừa được lên chức.

326 uống cạn một hơi. Bỗng YK bảo :

— À, mày thử vào buồng tắm xem có nước nóng không ? Tao muốn tắm cho sạch bụi và tho thối.

Ngoan ngoãn. 326 mở cửa sang phòng bên.

Chờ cho thuốc viên khuất sau cử liếp YK rú gói bột trong túi ra, rắc vào ly sấm banh của 326.

326 từ trong nói vọng ra :

— Thưa ông toàn là nước lạnh. Ông tắm không?

YK đáp :

— Nước lạnh thì thôi. Mày ra uống nữa với tao cho vui

326 cạn thêm ly nữa, YK chăm chú nhìn tên vệ sĩ uống. Về mừng rỡ hiện trên mặt YK. Sự đổi khác quá rõ rệt này làm 326 chột dạ. Song YK đã khôn ngoan lấy thuốc lá hút để che bớt ngượng ngùng. Tên vệ sĩ lại rót thêm một ly đầy ắp.

YK không giấu được ngạc nhiên, vì gần 3 phút đã qua mà tên vệ sĩ vẫn ngồi trơ trơ. Hẳn vụt nhớ ra : trong phút bối rối, hẳn đã rút làm gói á phiện trắng.

Trong khi ấy, 326 đã để ý đến chất bột trắng rớt trên tấm ván gỗ, lên nước màu gụ bóng loáng. Là gián điệp chuyên nghiệp hẳn đoán ra liền. Hẳn vụt đứng dậy, giọng hùng hổ :

— Trời, ông đầu độc tôi phải không ?

Biết thoát lui không kịp, YK cũng đứng dậy theo, tiện tay nắm lấy chai sấm-banh còn non nửa quật vào mặt tên vệ sĩ. 326 né đòn, nhảy téo sang bên giọng ghê rợn :

— Hừ tôi không ngờ, . . . Tôi không ngờ ông lại là kẻ lòng lang, dạ thú. Trong bao năm, tôi tuyệt đối trung thành với ông, trung thành đến nỗi đang

tay hạ thủ những kẻ thân nhất trong đời. Hồi khuya tôi lại khờ khạo tuân lệnh ông, hạ thủ nốt thằng bạn nối khố giờ đây đến lượt ông muối mặt giết tôi để giữ bí mật.

YK tái mặt song cố giữ bình tĩnh :

— Mày làm rồi, Tao thương mày như con đẻ, lẽ nào hại mày. Nếu thật tao bỏ thuốc độc vào sấm-banh, thì tại sao mày chưa chết. E mày điên mất. Mày hãy nghĩ lại, kéo hối không kịp.

Giọng của 326 rit lên :

— Thôi, ông đừng ru ngủ tôi nữa. Theo ông nhiều lần ra ngoại quốc, tôi đã biết trong túi ông luôn luôn có 2 gói bột, gói bạch phiến để ông hít đỡ ghiền, và gói xi-a-nuya để ông đầu độc kẻ nào ông ghét. Chắc những kẻ bị ông giết oan đã làm ông run tay lấy làm gói bạch phiến nên tôi còn sống đến phút này. Số ông đã tận, vì nếu lòng Trời còn tựa ông và gia đình ông thì ông đã phân biệt được mùi vị dễ dàng. Mùi bạch phiến thơm hắc còn mùi xi a nuya the he như hạnh nhân, . . . Dầu ông có chấp tay lay lục, tôi cũng không tha ông đâu

— Mày đừng hèn.

— Không tôi hỗn nà cộn sửa soạn giết ông nữa. Giết ông xong, tôi sẽ lên xuống nhà dưới, chạy biển vào rừng. Đến trưa, tôi sẽ thoát khỏi mặt khu. Về Saigon, tôi sẽ thú tội với ông Hoàng.

— Tày đừng hy vọng hảo huyền. Dưới nhà có người gác. Họ sẽ không tua mày đâu.

— Cái đó không liên quan đến ông. Trước khi ông chết, tôi cho ông một ân huệ đặc biệt. Ông hãy cầu kinh sám hối đi.

YK cười nhạt :

— Mày giết tao sao nổi. Hề mày đụng vào người là tao kêu ầm. Bọn gác sẽ bằm vằm mày ra hàng trăm mảnh.

Tuy nói cứng, YK vẫn lo sợ. Dùng 36 dưới quyền đã lâu, hẳn không lạ gì hai bàn tay điêu luyện của tên vệ sĩ, có biệt tài giết người êm như ru. YK định kêu lên, nhưng biết kêu vô ích 326 chỉ cần nửa phút đồng hồ là hạ thủ được hẳn, bọn gác dưới nhà không tài nào can thiệp kịp.

Tên vệ sĩ vươn bàn tay trái ra dang trước. Hẳn cảm thấy khoan khoái lạ thường. Trong bao năm, hẳn sợ chủ nhân hơn người đi rừng sợ cọp. Giờ đây đến lượt chủ nhân sợ hẳn.

YK lùi lại quát :

— Tao yêu cầu mày lần nữa. Chỉ một lần nữa thôi. Nếu mày đụng vào người tao tao sẽ kêu cứu.

326 cười ngật nghễo :

-- Đấy, ông cứ kêu lên. Kêu thật to lên, xem có ma nào đến cứu không.

YK chột dạ. Hẳn biết tên vệ sĩ đã đến lúc liều mạng. Nhưng là tay săn bắn thành thạo, hẳn đã hiểu rõ tâm lý giống thú. Tên vệ sĩ không khác con thú sủa soạn vô mỗi. YK bèn nhún trừng trừng vào mắt tên vệ sĩ. Chỉ khi nào YK nháy mắt vì mỗi một

tên vệ sĩ mới dám chồm tới.

YK nói giọng tha thiết :

— Mày đã nghi ngờ sai lầm. Tao xin thề lần nữa là không hề có ý định đầu độc mày vậy mày nên suy nghĩ lại. Tao sẵn sàng bỏ qua hành động điên rồ của mày. Công việc xong tao đưa mày về Saigon, và sẽ thăng chức cho mày.

Nghe nói thăng chức 326 thêm chảy nước bọt. Hẳn sẽ tha hồ tung hoành trong các vũ trường sang trọng ở Chợ Lớn. Đạo nữ binh ca ve thương càng càng cái mặt sẽ quỳ mọp dưới chân hẳn. Đọc được biến chuyển trong nội tâm 326, YK nói tiếp, giọng ngọt ngào :

— Chắc mày đã biết tao có nhiều tiền. Có rất nhiều tiền. Mày ham xi-phê người ta báo cáo với tao là mày cầm đầu bọn cướp hàng hóa ở thương cảng để lấy tiền đánh bạc và chơi gái, tao thương mày nên tao bỏ qua. Trở về Sài Gòn, tao sẽ cho mày một phần. Mày đánh bạc hàng chục năm cũng chưa hết. Mày sẽ tậu đồn điền cà-phê và cao-su. Mày sẽ sắm cả một bin-dinh cho nhân tình mày ở. Mày dư sức tặng mỗi con một chiếc Mét-xê-dét gắn máy lạnh. 326, mày chịu chưa ?

Đĩ nhiên là 326 tán đồng. Hai bàn tay sắt nhân vừa giơ lên lại hạ xuống. Hình ảnh những đêm vui bán Trời không vắng tự và mùi giấy bạc 500 t. om ngát đã tạo ra một mãnh lực ghê gớm cản tay hẳn đi. Chủ nhân đã nói đúng, hẳn đã đúng tay vào

nhiều vụ cướp. không riêng những vụ trộm hàng ngang nhiên tại khu bến cầu. Hầu bỗng mất hẳn sự li lợm cần có để hạ sát chủ nhân. Trong một phút đồng hồ ngàn giờ, hẳn định buông tha cho YK.

Nhưng hẳn lại nhớ đến cái chết của tên tài xế... cái chết của 514. Tên tài xế từng được chủ nhân yêu mến.. 514 từng được liệt vào danh sách cận thần ruột thịt... thế mà...

326 vụt hiểu. Không, hẳn không thể mềm lòng được nữa. Chủ nhân chỉ tìm kẻ hoãn binh..

Nhưng YK đã tấn công trước,

Còn dao sáng loáng trong tay YK nhắm yết hầu tên vệ sĩ phóng tới. Tuy không phải là người chuyên dùng dao, YK lại có lợi điểm thông minh, xảo quyệt xử trí thật nhanh. Tên vệ sĩ phải nghiêng mình mới tránh khỏi nhát dao vô cùng nguy hiểm. YK thu dao về, vung ra lần nữa. Bỏ hời tuôn ra đầm đìa. Nếu hẳn không đâm trúng tên vệ sĩ nhát này, trận thế sẽ phải xoay chiều. Nhờ giỏi võ, tên vệ sĩ có thể hạ hẳn như bộn.

Tên vệ sĩ lại né mình lần nữa. Lưỡi dao trượt khỏi vai, kéo một mảnh áo rách toạc. YK mất đà, chúi vào vách. Tên vệ sĩ chuỗi theo, gạt mạnh. Lưỡi dao văng xuống nền nhà và YK nằm sóng soài.

326 nhảy bổ vào người YK, miệng reo lên trong sự sung sướng. Bàn tay xòe ra, 10 ngón tay xù xì, lông lá, đàn bà chứng kiến phải rợn tóc gáy.

Nằm ngửa trên sàn, YK trợn tròn mắt, chờ đợi tử thần xà xuống.

Vòng tay sắt của tên vệ sĩ đã xiết quanh cổ YK. Tên vệ sĩ rit lên :

— Hừ, ác quả ác báo, xuống dưới âm ty ông sẽ giết lại những kẻ ông giết. Ông đừng oán tôi, nghe không?

Da mặt của YK bắt đầu đổi sắc. Dưỡng khí bị nghẹt, không lên đến óc YK có cảm giác như mạch máu sắp vỡ tung. Hẳn thu tàn lực vào cuống họng hét lớn :

— Ai đó, cứu tôi với!

Bỗng « phụt » một tiếng, một trận gió lớn ủa vào nhà. Đang chặn ngang bụng YK đột nhiên tên vệ sĩ ngã nhào sang bên. Một mũi tên nhỏ cắm phập giữa tim. Hẳn chết liền không kịp trở. YK bàng hoàng ngồi dậy. Một người đàn ông, tay cầm ná và cây tên chưa kịp lắp, hiện ra trên khung cửa.

